

τικός. Δὲν εἶναι μνησικάκος, οὔτε κακολόγος, ἀλλ' οὐδὲ ἐπαινετικός μετ' εὐκολίας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ μεγαλόψυχος μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται πᾶσαν μικροπρέπειαν καὶ εἰς λόγους καὶ εἰς πράξεις. Ἦτο νόμος εἰς τὰς Θῆβας, οἱ ἄρχοντες τοῦ κοινοῦ, οἵτινες ὠνομάζοντο Βοιωτάρχαι, νὰ παραδίδωσι τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν αὐτῶν εὐθὺς ἀφοῦ ἤθελε τελειώσῃ ὁ ὠρισμένος χρόνος τῆς Βοιωταρχίας· ὅς τις δὲ ἤθελε παράβῃ τὸν νόμον τοῦτον, νὰ θανατόνῃται. Ὁ Ἐπαμινώνδας καὶ ὁ Πελοπίδας, στρατηγοὶ συγχρόνως καὶ Βοιωτάρχαι, πολεμοῦντες τοὺς Πελοποννησίους, ἐδόξασαν τὴν Βοιωταρχίαν τέσσαρας μῆνας παρὰ τὴν ὠρισμένον χρόνον, διὰ νὰ μὴ ἀφῃώσωσιν ἀτελῆ τὴν ἐκστρατείαν. Ἀφοῦ ὅμως ἐπέφεραν εἰς τὴν πατρίδα, ὁ φθόνος ἤγειρε κατ' αὐτῶν πολλοὺς κατηγοροὺς, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, συκοφάντας καὶ ἐχθροὺς τῆς κοινῆς δόξης καὶ εὐτυχίας. Ἀλλ' ὁ Ἐπαμινώνδας, συκοφαντούμενος ὡς παραβάτης τοῦ Βοιωταρχικοῦ νόμου, δὲν κατεδέχθη οὔτε νὰ ἀπολογηθῇ, οὔτε συγγνώμην ἀναξίως νὰ ζητήσῃ· ἀλλὰ, δέχομαι, εἶπε, τὴν αὐστηρὰν καταδίκην τῶν νόμων, τοῦτο ὅμως ζητῶ παρ' ὑμῶν, δικασταί, νὰ ἐγχαραχθῇ ἐπὶ τοῦ μνηματός μου ἡ ἐπιγραφή αὕτη: Ὁ Ἐπαμινώνδας κατεδικάσθη εἰς θάνατον, διότι χωρὶς τῆς θελήσεως τῶν Θηβαίων ἐλεηλάτησε τὴν γῆν τῶν πολεμίων Λακεδαιμονίων, ἠνέκρωσε τὴν Μεσσηνίην κατεστραμμένην οὖσαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, εἰρήνευσε τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ ἠλευθέρωσε πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Οἱ λόγοι οὗτοι ἔφεραν εἰς συναίσθησιν τοὺς δικαστὰς, καὶ ἀπέλυσαν εὐθὺς τὸν Ἐπαμινώνδαν.

Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἔξειλε πρὸς τὸν Φωκίωνα δωρεὰν ἑκατὸν τάλαντα, οὗτος ἠρώτησε τοὺς φέροντας, διὰ τί εἰς μόνον αὐτὸν ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων δίδει τόσα χρήματα· ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν, διότι γνωρίζει σὲ μόνον ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθόν. Λοιπὸν ὥς μὲ ἀφήσῃ, εἶπε, νὰ παύωμαι πάντοτε καὶ νὰ ἦμαι τοιοῦτος.

Κόττας, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων ἐν τῷ κατὰ τοῦ Μιθριδάτου πολέμῳ, ὅτε ἔμαθεν ὅτι καὶ ὁ Λούκουλλος ἐστάλη παρὰ τῆς Γερουσίας στρατηγός, φιλοτιμούμενος ἀμαθῶς νὰ πράξῃ τι λαμπρὸν ἔργον μόνος, καὶ καταφρονήσας τὰς στρατηγικὰς συμβουλὰς τοῦ Λουκούλλου, ἐτόλμησεν ἀνοήτως νὰ ἐπιχειρησθῇ μάχην παράκαιρον, καθ' ἣν ἐνίκηθη μετὰ μεγάλης φθορᾶς τοῦ στρατεύματος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Χαλκηδόναν, ὅπου ὁ Μιθριδάτης ἐπολιόρκησεν αὐτόν. Οἱ στρατιῶται τοῦ Λουκούλλου, ὠργισμένοι κατὰ τοῦ Κόττα, ὅτι ἐξ ἀλόγου φιλοτιμίας ἠφάνισε τόσας χιλιάδας στρατιωτῶν, συνεβούλευον τὸν στρατηγὸν ν' ἀφήσῃ τὸν τολμηρὸν Κότταν εἰς τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ὁ φθόνος ἔβριψεν αὐτόν, καὶ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μιθριδάτου, ὅπου ἡ καθέδρα ἦτον ἀπροφύλακτος· ὁ Λούκουλλος ὅμως ἀπεκρίθη μεγαλόψυχως, οὐχί, φίλοι μου· πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὸ σφάλμα τοῦ Κόττα· πρέπει νὰ ἐλευθερώσωμεν αὐτόν. Προτιμῶ νὰ σώσω ἕνα